

*Hermelinska
Släktföreningen*

1943—1944

)

REDOGÖRELSE
för
Hermelinska Släktföreningens
verksamhet

under åren 1943 – 1944

jämte vissa

släkt- och föreningsmeddelanden.

Sammanställd av sekreteraren

Uppgifter om Hermelinska släktföreningen

Hermelinska Släktföreningen bildades den 28. april år 1911 och har till ändamål släktbandens stärkande, släktminnenas vård och släktens självhjälp.

Särskilt med sikte på släktbandens stärkande har, i regel vart femte år, anordnats släktmöten nämligen:

- 1911. Stockholm, konstituerande möte.
- 1916. Alvastra.
- 1921. Mariefred.
- 1926. Gränna.
- 1931. Sigtuna.
- 1936. Kalmar.
- 1937. Stockholm, extra släktmöte.
- 1942. Söderköping.

Bland andra åtgärder, som vidtagits av föreningens styrelse, må anföras insamling av uppgifter och porträtt för släktmatrikeln, arkivering av artiklar i dagspressen om släkten och dess medlemmar samt utgivande av detta häfte.

För släktens självhjälp har släktfonden bildats, varur under de senaste åtta åren utbetalats understöd till behövande släktmedlemmar på sammanlagt 8,550: — kronor.

Föreningens styrelse har, för innevarande femårsperiod, följande sammansättning:

Ordförande: Friherre David Hermelin,
vice Ordförande: Friherre Alf Hermelin,
Sekreterare och Skattmästare: Friherre Elias Hermelin.

Övriga ledamöter: Friherrinnan Lotten Hermelin och
Friherrinnan Gunhild Hermelin (Thorsvi).

Styrelsesuppleanter: Fröken Ingeborg Hermelin och
Friherre Nils Hermelin.

Revisorer: Friherre Bengt-Olof Hermelin och
Friherre Carl Y:son Hermelin.

Revisorssuppleanter: Friherre Sven A. Hermelin och
Friherre Olof F:son Hermelin.

Post till föreningen torde sändas till Sekreteraren, adress Gevärsfaktoret, Eskilstuna.

Föreningens hedersledamöter:

Friherre Knut C:son Hermelin,
Friherre Adolf Hermelin †,
Friherre Ernst Hermelin.

Ett 200-årsminne

Den 4. september 1744 föddes i Stockholm Samuel Gustaf Hermelin, son till Riksrådet Friherre Carl Hermelin. De stora, riksgagneliga verk han under sin långa levnad skapade, har givit honom en plats bland Sveriges stora män. Inför 200-årsminnet av hans födelse önskar Släktföreningen i vördnad och tacksamhet giva en kort sammanfattning av hans liv och gärning.

Samuel Gustaf Hermelin fick sin utbildning inriktad huvudsakligen på det bergstekniska området och avlade vid 16 års ålder juridisk examen och bergsexamen. Följande år anställdes han som askultant i Bergskollegium, blev snart Bergmästare och utnämndes vid 37 års ålder till Bergsråd. Genom vidsträckta, utländska resor blev han i tillfälle att se höjdpunkten av sin tids utveckling på det tekniska området. Utrustad med stora och lysande själs-gåvor gjorde han sig snabbt bemärkt både som politiker och ämbetsman samt omsatte snart de lärdomar han inhämtat utomlands i betydelsefull verksamhet till landets förkovran.

Det stora kartverk han på egen bekostnad utgav över Sverige och Finland, det bästa intill långt fram i tiden, är ensamt för sig tillräckligt för att bevara hans namn till eftervärlden. Detta arbete följdes snart av en inom sitt område lika betydelsefull samling geologiska kartor och beskrivningar över gruvor och malmfält.

Under arbetet med dessa kartverk öppnades hans ögon för Norrbottens naturrikedomar och därmed leddes han in på sin banbrytande verksamhet för Norrbottens industriella utveckling och odling. Han inköpte och förbättrade Hedefors förfallna sågverk, förvärvade och återupptog driften vid Meldersteins, Svansteins och Kengis nedlagda bruk och började i samband därmed gruvdriften vid bl. a. Gällivare malmfält. Nya bruk och masugnar anlades vid Selet, Svartlå, Törefors, Gyljen och Strömsund. Klart inseende att industri och odling måste följas åt, igångsatte han ett energiskt kolonisationsarbete, anlade icke mindre än 130 nybyggen och röjde vägar genom obygdén. Det var stora ting som uträttades. Malmen fördes med renskjuts från malmfälten till masugnarna, tackjärnet vidare från masugnarna till smältsmedjorna och stångjärnet

slutligen till kusten för skeppning söderut. Det inträffade icke sällan att dessa malmforor kunde räknas i hundratal och det var ej ovanligt att lapparna medförde sina familjer och renhjordar på de långa färderna. Vi sena tidens barn hava svårt att föreställa oss de svårigheter som förorsakades av den tidens primitiva tekniska ståndpunkt, den nästan fullständiga bristen på kommunikationer och den fåtaliga befolkningens fullkomliga ovana vid industriellt arbete. Desto större måste vår beundran vara för den kraft och energi som ej visste några hinder, den målmedvetenhet, som inriktade sig på stora och höga mål och, vad som kanske främst förtjänar att framhävas, den fosterländska idealitet, varmed han fullföljde sin gärning till Sveriges förkovran och utveckling utan hänsyn till egen vinning. Som så många andra pionjärer fick han nämligen icke skörda frukten av sitt arbete. Kriget 1809 och ryssarnas inbrott i Norrbotten jämte lågkonjunktur för bergshantering hämmade slutligen hans verksamhet. Den stora betydelsen av hans arbete ligger däri, att han riktat eftervärldens blickar på Norrlands stora naturtillgångar och visat vägen för deras tillgodogörande som ett mäktigt tillskott till vårt lands industriella och ekonomiska utveckling. S. G. Hermelin avled den 4 mars år 1820.

Den 22. september 1917 avtäcktes i Luleå stadspark hans minnesstod. På dess sockel har kort och kärnfullt hans verksamhet betecknats sålunda:

Bygder bröt han,
vägar røjde han,
berg öppnade han.

Må vi, hans ättlingar, med tacksamhet och stolthet bevara och ära minnet av denne vår förfader, den man som fått hedersnamnet "Norrlands fosterfader", den store patrioten Samuel Gustaf Hermelin

D. H.

Minnesrunor

INGEBORG SJÖHOLM, f. Hermelin.

Den 31. mars 1943 avled i Eskilstuna Prostinnan Ingeborg Sjöholm.

Hon var dotter till godsägaren Friherre David Hermelin på Åsby i Fors socken och hans maka Hildegard Blüm samt föddes den 17. april 1860. År 1888 gifte hon sig med kontraktsprosten. Fil. dr. Lars Albert Sjöholm, Eskilstuna, och blev därigenom bosatt i denna stad hela sitt liv.

Följande karakteristik av Ingeborg Sjöholms personlighet gavs vid hennes jordfästning i Eskilstuna den 7. april 1943 av Kyrkoherde C. I. F. Berggren, som under de senaste tio åren på allt sätt hjälpt och bistått henne i praktiska och ekonomiska frågor:

Ät var och en särskild av oss blev nåden given,
alltefter som Kristus tillmätte honom sin gåva.

(Ef. 4: 7.)

Nådegåvorna äro mången gång flera och större än vad vi själva tro, men hemligheten i livet är att finna dem och framför allt att använda dem på ett rätt sätt, så att de utveckla personligheten och karaktären och bli till välsignelse och fromma för såväl den enskilde som för hemmet, omgivningen och samhället. De pund, som Gud givit, äro, hur ringa de än synas vara, förenade med ansvar, och ju rikare punden äro, desto större är ansvaret. Men det hör till de många tragedierna i livet att punden så ofta grävas ner. De bli aldrig räntebärande, de komma icke till välsignelse och livet och människan försvinner i det okända utan att sorgens eller saknadens tårar rinna nedför någons kinder. Där fanns i sådana liv aldrig någon plats för Gud. Men åter andra finnas, som väl icke fått några rika pund eller märkliga nådegåvor att förvalta, men som med barnslig glädje och ängslig omsorg söka berika både sitt eget och andras liv. Det blev kanske aldrig som de hade hoppats eller drömt om, men det var dock icke den goda viljan, som saknades, det var förmågan att inordna sig under det hårda livets villkor. Till dessa människor hörde prostinnan Sjöholm. Hon saknade mycket som måste anses nödvändigt för att kämpa den hårda kampen för tillvaron och denna påtagliga brist trasslade till livet för både henne och andra. Fostrad utan tanke på praktiska värv, endast för livets fest och med en anmärkningsvärd skönhet och grace, ställdes hon i unga år ansikte mot ansikte med livets allvar på en ansvarsfylld post såsom maka till den vördade och respektingivande prosten Albert Sjöholm, den starke, i livets praktiska värv förfarne mannen, som väl om någon stod med båda fötterna på marken. Prostinnan däremot var i mångt och mycket en drömmare. Hon levde i sin egen värld, ett arv från fäderna. Allt vad som hörde till dessa områden av tillvaron sökte hon berika till glädje för både sig själv och andra, och det fanns icke så litet av skaldens och konstnärens flykt över hennes tankar och hennes icke så litet humoristiska, träffsäkra och originella omdömen och tal. Det originella i hennes väsen tilltog med åren, men det adelskap, som hörde icke blott hennes börd utan även hennes själ till, behöll hon in i döden. Prostinnan Sjöholm var nämligen en hjärtegod människa. Jag hörde henne icke under alla dessa år säga ett enda ont ord om någon människa, en mycket sällsynt kristen dygd. Sårande ord låtsades hon aldrig höra. Hon kunde icke hindra att fåglarna flögo över hennes huvud, men hon kunde hindra att de byggde bo där. Och

lika god som hon var i sina omdömen om andra, lika varmt klappade hennes hjärta för barnen. För dem offrade hon allt. De voro städse i hennes tankar. Även till de döda lyfte sig hennes hjärta och himlen var för henne en lovande realitet, där hennes kära, som gått förut, levde under förklarade och ändå jordiska villkor. Hon älskade mycket jorden med dess blommor och sol och fägring, de drivande molnen och purpurskyarna, men hon talade ändå mycket om himlen, på vilken hon skådade med något av Uppenbarelsebokens fromma syn. Nu har hon gått att svara inför allas vår högste domare och för att möta dem som bortom graven bida uppståndelsens morgon. Såsom Kristus tillmätte henne sin gåva så skall han också avkräva den ur hennes liksom en gång ur allas vår hand. Gud vare vår själ nådig.

EBBA AMÉEN, f. Hermelin.

Den 30 november 1943 avled överstinnan Ebba Améen på Restad. Hon var född den 27 februari 1862 på Traneryd och dotter till Godsägaren Friherre Axel Hermelin, Gripenberg, och hans maka Eugenia Fjellstedt.

Sin ungdom tillbringade hon i Tyskland, och år 1881 gifte hon sig på Ulvåsa med dåvarande löjtnanten vid Svea Artilleriregemente Henrik Améen. De bodde först i Stockholm, sedan många år i Östersund och därefter åter i Stockholm, varvid somrarna tillbringades på Restad. Denna gård inköptes senare av Ebba, och där bosatte de sig sedan maken fått överstes avsked.

Ebba hade två döttrar, men efter den andra dotterns födelse blev modern fysiskt och psykiskt försvagad och vårdades först i Uppsala och sedan i hemmet. Under de sista tjugu åren var hon fullständigt döv och i starkt behov av omvårdnad. Hon bodde då på Restad, där hon på ett kärleksfullt och uppoftande sätt sköttes i 17 år av sin husföreståndarinna fröken Signe Fuhr. Även övriga underlydande av gamla stammen på godset förstodo hennes egenheter för att ej säga originalitet synnerligen väl. Många exempel skulle kunna anföras på rörande tillgivenhet. Även hennes intressen för gård och folk följde henne mest livet ut.

Ännu i sin höga ålder och trots sin sjukdom kunde hon på ett livfullt och målande sätt berätta minnen från sin barndom och ungdom. Trädgårdsarbete var under många år hennes käraste sysselsättning. Efter speciella och fasta principer tuktade och vårdade hon sina blommor.

Med ödmjukhet och undergivenhet bar hon sina plågor. Endast i enstaka fall kom en latent häftighet till synes. I hennes vackra och goda ögon lyste i regel tacksamheten fram — tacksamhet för vad livet likväl givit henne — tacksamhet mot trogna tjänare för omsorgfull vård. Hennes svägerska Jane Hermelin yttrar: "Var gång jag under denna tid besökte Ebba tänkte jag: En sådan älskvärd person, trots allt så full av charm."

ADOLF C:SON HERMELIN.

Den 2. maj 1943 avled Kommendörkaptenen Friherre Adolf C:son Hermelin på den gamla fädernegården Thorsvi, där han under de 25 sista åren nedlagt outtröttligt arbete och trogen omsorg om allas väl.

För de sina var han en kärleksfull och god make och fader, som med levande intresse deltog i storas och smås angelägenheter. Det är betecknande vad en av hans söner en gång skrev vid 9 års ålder; "Min bästa vän är min Far".

För sina syskon var Adolf alltid store bror som städse stod redo att bistå med råd och dåd och som med sin stora gästfrihet och öppna famn alltid välkomnade dem, när de gästade det gamla hemmet.

Med patriarkalisk omtanke ordnade han för de underlydande på gården och med ett skämtsamt och vänligt ord lättade han många gånger dagens bördor och var aldrig njugg med att visa erkänsla för ett väl förrättat arbete. Ett belysande drag från hans tjänstetid må omtalas. När han ombord på ett fartyg en gång i häftighet hade förgått sig mot en underordnad, kallade han upp hela besättningen på däck och erkände öppet inför dem sin förseelse och bad mannen om ursäkt.

Sträng rättrådighet och samvetsgrannhet samt stor duglighet präglade hans gärning, vare sig det gällde sjöofficerens krävande kall eller jord och djur, bygd och kommun, församling och kyrka.

Älskat och vördat lever hans minne!

Brita Hermelin d. ä.

Adolf Hermelin föddes den 19 september 1861 på Åsby och var son till godsägaren Friherre Carl Hermelin och Elise Mörner.

Efter skolestudier i Uppsala blev han 1876 elev vid Sjökrigsskolan, varvid han deltog i expeditioner med korvetterna "Norrköping" och "Saga". Efter utnämning till underlöjtnant 1884 genomgick han befälskurser i Karlskrona och deltog 1887—1888 i långresa med korvetten "Balder" till Afrikas västkust och Medelhavet.

Utnämnd till löjtnant 1889 genomgick han fullständig gymnastikläroutbildning vid Gymnastiska centralinstitutet och som kadettofficer vid Sjökrigsskolan 1893—96 deltog han i sommarexpeditioner med fregatten "Vanadis" och korvetten "Saga" till västeuropeiska och Medelhavshamnar. Efter utnämning till kapten 1896 erhöll han sökt avsked för tjänstgöring åren 1897—1900 som befälhavare på Trelleborg—Sassnitz-linjens passagerare- och postångare.

Av närmast följande kommenderingar må nämnas: chef på kanonbåten "Urd", adjutant i sjöförsvarets kommandoexpedition, sekond på chefsfartyget "Drott" 1903 och chef på kanonbåten "Svensksund", som under synnerligen svåra förhållanden överförde svensk materiell hjälp till den av brand helt ödelagda norska staden Aalesund.

Efter två år som instruktionsofficer vid exercisskolan på Skeppsholmen i Stockholm, blev han sekond på pansarbåten "Tapperheten" 1905 och fartygschef på torpedkryssaren "Psilander" för en expedition till S:t Petersburg för att under där pågående revolutionära oroligheter bistå svenske ministern och hemföra svenska medborgare. Vidare var han kontrollant vid utrustningen av pansarbåten "Oscar II" och sekond på dess första resa. Efter utnämning till kommendörkapten av 2:a graden 1907 följde tjänstgöring på Stockholms Örlogsstation, tidvis som 1:a adjutant hos stationsbefälhavaren samt chef för skeppsgossekåren i Marstrand och därvid chef på pansarbåten "Dristigheten" under kadettexpedition till västeuropeiska hamnar. Hösten 1911 förflyttades han till Karlskrona som chef för ekipagedepartementet på örlogsvärvet, utnämndes 1912 till kommendörkapten av 1:a grad, tjänstgjorde som chef på pansarbåten "Thor" och lämnade 1916 befattningen som ekipagemästare samt inträdde i Flottans reserv. Följande år övertog han Thorsvi gård och avgick 1926 ur reserven.

Under Thorsvi-tiden ägnade han sig med energi åt fädernegårdens istandsättande och modernisering av jordbruksdriften därstädes. Även i allmänna värv

togs hans stora erfarenhet och duglighet i anspråk. Under de senare åren tärde dock svår sjukdom på hans krafter och när han slutligen vid 81 års ålder ingick i den eviga vilan, var det efter ett synnerligen verksamt liv, varunder han framgångsrikt genomfört en mångfald krävande uppgifter av de mest skilda slag.

Följande officiella utmärkelser hade därvid kommit honom till del: RSO, KDDO 2 gr., RRS:t StO 2 kl., Off Fr H L, RNS:t OO, GM bg.

Adolf Hermelin gifte sig år 1891 den 2 nov. med Ingeborg Strömberg, född år 1863 och dotter till Biskopen Adam Teodor Strömberg och Augusta Annerstedt. Ingeborg Hermelin avled år 1912.

Den 3 april 1917 ingick han äktenskap med Gunhild Tamm, född 1891 och dotter till Godsägaren Hugo Tamm och Maria Charlotta Unonius.

INGRID WRANGEL, f. Hermelin,

avled den 28. september 1944 i Lund.

Hon var född den 7. september 1869 på Thorsvi och dotter till Godsägaren, Friherre Carl Hermelin och Elise Mörner.

Gift 1902 med professor Ewert Wrangel, som avled år 1940.

Om Ingrid Wrangel och hennes verksamhet i Lund må följande anföras:

Ingrid Wrangel deltog under många år med stort intresse vid sin makes sida, bl. a. i hans arbete som inspektor för Smålands nation, vars medlemmar i henne alltid funno en förstående vän och älskvärd värdinna.

Men Ingrid Wrangels intressen nådde vida. Skytterörelsen hade i henne en varm vän, som med energi och aldrig svikande beredvillighet ställde sig i spetsen, då det gällde att insamla medel eller på annat sätt stödja dess verksamhet. Varmhjärtad och ömmande för de lidande, var det helt naturligt, att Ingrid Wrangel blev en av de ledande i Svenska Röda korsets Lundakrets och som dess mångåriga vice ordförande och senare ordförande gjorde hon en högt uppskattad och erkänd insats.

Hennes varma fosterlandskärlek tog sig kanske framför allt uttryck då hon år 1930 tog initiativet till bildandet av Föreningen Lunds landstormskvinnor, vars mål blev att stödja den frivilliga försvarsverksamheten. Från början vice ordförande blev Ingrid Wrangel snart föreningens ordförande och ägnade sig med brinnande omtanke åt denna lilla planta, som under hennes kärleksfulla omvårdnad slog rot och växte. Vad Ingrid Wrangel varit och betytt för sin förening under de år, hon stått som dess ledare, kan ej tolkas i få rader. Här må blott erinras om, hur hon med sitt varma intresse och aldrig sinande arbetslust förstod att väcka kärlek och offervilja hos sina lotter för de uppdrag, som anförtrotts dem, och hur hennes aldrig svikande stöd hjälpte att övervinna svårigheter. Arbetsbördan, glädjen och även bekymmer delade vår ordförande. Hennes varma hjärta och ljusa syn på livet blevo oss ett föredöme. Det var också med innerlig tacksamhet, som Ingrid Wrangel valdes till föreningens första hedersledamot, då hon avgick som dess ordförande.

Ingrid Wrangels livsverk är slut. Hennes vänner och forna medarbetare stanna i tacksamhet för det föredöme hon varit, för all den kärlek hon visat, för allt vad hon skänkt ur sitt rika, varma hjärta och för det vackra minne hon givit oss.

Elisabeth Rossburg.

ERIC HERMELIN.

Den 8 november 1944 avled i Lund skriftställaren Friherre Eric Hermelin. Han var född den 22 juni 1860 på Renstad, son till Godsägaren Friherre Axel Hermelin och hans maka Eugenia Fjellstedt.

Av modern hade han ärvt en ovanlig språkbegåvning. Hon var nämligen dotter till den kände missionären och språkgeniet Doktor Peter Fjellstedt. Redan under barndomen, då Eric Hermelin lekte med sina många syskon på Gripenberg, Traneryd eller Ulvåsa fick han första kontakten med utländskt språk genom franska guvernanter.

Efter studentexamen i Jönköping 1878 studerade han en kort tid i Uppsala, men han längtade ut i världen och begav sig snart till England, där han tog värvning i armén och tjänstgjorde sex år som soldat i Indien under namnet O'Hallan. Han avlade de för denna tjänst erforderliga två examina i hindostanska språket och i Indien lärde han sig även persiska av en skicklig lärare. Efter denna tid med studium av de klassiska persiska författarnas skrifter, åt vilka han senare skulle komma att ägna sitt livs krafter, fortatte han sina resor, varunder han bl. a. råkade ut för både kolera, tyfus och malaria. Två år bodde han på Jamaica, vars rikedom på allehanda frukter han särskilt prisade. Han återvände så småningom till hemlandet och under några år arrenderade han Mörbylunds gård av sin fader. Men vid 35 års ålder kom han att tänka på att det fanns en världsdel som han ej hade besökt, nämligen Australien. Han ställde färden dit, mötte många originella människor och ökade sin livserfarenhet.

Efter återkomsten, ungefär vid sekelskiftet, måste han emellertid intagas och vårdas på S:t Lars sjukhus i Lund, där han tillbringade återstoden av sitt liv. Men han var långtifrån överksam. Han kompletterade sina språkkunskaper så att han, förutom de tre moderna språken samt latin, grekiska och persiska jämte hindostanska, även kunde behärska hebreiska tillräckligt för att läsa gamla testamentet på originalspråket.

Från och med år 1916 har Eric Hermelin ägnat sig åt översättning av medeltida persiska diktares skrifter. Bland de närmare 30 verk han översatt må nämnas "Vännernas minne" av Shaik Attar med beskrivningar av de persiska helgonens liv. Attar ägnade 39 år av sin 114-åriga levnad åt att samla och nedskryva dessa vackra skildringar som tack vare Eric Hermelins mångåriga möda nu för första gången kunna avnjutas på västerländskt språk. Som ett av världslitteraturens mästerverk betraktas Firdausis: "Shah-namah", en på 900-talet skriven Konungabok, som i 60,000 dubbelverser skildrar Persiens historia från äldsta tider fram till de arabiska erövrarnas inträngande i landet. Av detta märkliga epos har Eric Hermelin översatt fem delar. Han har varit mycket mån om att söka nå den rätta stämningen och stilen vid översättningen och han säger själv: "Om höga ting måste man skriva med bävan. Vardagsspråket räcker icke till! Man måste gripa ned i språkets inre kamrar för att finna de äkta och sanna uttrycken."

D:r Ivar Harrie har i en analys av Eric Hermelins verk sagt: "Dessa hans översättningar ha sällsam poesi och dyrbar visdom att bjuda den läsare, som inte skyr tillägnandets mödor. De äro en vitter ädlings och en sann forskares värdiga livsverk." Även framstående orientalister såsom professorerna Rypka i Prag, Nicholzen i Cambridge och Chistensen i Köpenhamn vittna om hans stora

kunnighet i originalspråket och hans förmåga att kongenialt återge de persiska texterna.

Personer, som kommo Eric Hermelin nära, funno i honom en glad och förnöjsam filosof, älskvärd, hjälpsam och givmild. Ett uttryck för denna generositet har han lämnat genom den storartade donation, som under namn av "Ebba Sofia Ribbings minnesfond" skall stå under Hermelinska Släktföreningens förvaltning och vars avkastning skall användas till hjälp åt ogifta, kvinnliga medlemmar av Hermelinska släkten.

Jag aktar det såsom en lycka som beskärts mig att jag på min levnads väg fick möta denne vördade och innerligen avhållne vän.

Vår vänskap — jag vet att det ej blott var jag som höll av honom, utan att också han hade ett gott hjärta för mig — grundlades under mina år som docent i Lund. Han, den äldre, förfarnare och språkkunnigare, kom som en regelbunden åhörare till mina föreläsningar på universitetet i nytestamentlig exegetik. Mycket ofta åtföljde han mig därefter till mitt hem vid den lilla vänliga S:t Annegatan.

Huru kunde hans ansikte icke stråla av intresse för de frågor, som avhandlades, och av en sällsynt hjärtegodhet som kom både min lilla dotter och oss, hennes föräldrar, till godo.

Ute på vårdanstalten utanför Lund hade jag tillfälle att besöka honom, fast det tyvärr ej blev så många gånger.

Resultaten av sina översättningsmödor, nedlagda i omfångsrika volymer, lät han mig alltid få del av. När jag ser dem på min bokhylla eller tar dem i min hand, känner jag mig alltid särskilt varm om hjärtat. En språklig begåvning av högst ovanliga mått och en energisk målmedvetenhet i att utnyttja denna för betydelsefulla uppgifter hade blivit honom förlänade.

Men framförallt minnes jag med rörelse hans ädla och generösa och trofasta sinnelag. En ädling var han, en kristen ädling i Herrens tjänst.

Mörka skuggor föllo över hans väg och han hade en svår kamp att kämpa. Kanske han just därför blev så mycket kärare för dem som fått förmånen att räkna honom som sin vän. Inför dem som fått lida mycket böjas våra huvuden djupast ned.

Eric Hermelin. Aldrig någonsin skall jag kunna glömma honom.

Uppsala den 19 maj 1945.

Erling Eidem.

FÖRVALTNINGSBERÄTTELSE

för år 1943, avgiven av styrelsen för Hermelinska Släktföreningen.

Inkomster.

Behållning från år 1942 (utom fonden)	471: 10
Räntor av fonden	1,008: 37
Övriga räntor	4: 33
Medlemsavgifter	370: —
Summa kronor	1,853: 80

Utgifter:

Avsättning till släktfonden	220: 87
Understöd till släktmedlemmar	1,050: —
Löpande utgifter	269: 65
Sekreterarearvode	100: —
Behållning till år 1944 (utom fonden)	213: 28
Summa kronor	1,853: 80

Tillgångar:

1/1 1943	Släktfonden.	31/12 1943
35,200: —	Obligationer	35,200: —
740: 11	Kapitalräkning	960: 98
35,940: 11	Summa kronor	36,160: 98

1/1 1943	Övriga tillgångar.	31/12 1943
45: 10	Sparkasseräkning	104: 73
426: —	Postgiroräkning	108: 55
—	Kontant	—
471: 10	Summa kronor	213: 28

Släktfonden har sålunda under året ökat med kr. 220: 87, medan andra tillgångar minskat med kr. 257: 82.

Specifikation å släktfonden den 31/12 1943.

Svenska Statens 4 % obligationer av 1940	1,000: —
Sveriges Stadshypotekskassa 3 1/4 % obl. av 1937	19,000: —
” ” 4 % obl. av 1941	3,000: —
” ” 3 1/2 % obl. av 1943	12,000: —
Premieobligationer 1936	200: —
Kapitalräkning, Svenska Handelsbanken	960: 98
Summa kronor	36,160: 98

REVISIONSBERÄTTELSE FÖR ÅR 1943.

Undertecknade, utsedda att granska Hermelinska Släktföreningens räkenskaper för år 1943, få härmed avgiva följande revisionsberättelse:

För fullgörande av vårt uppdrag ha vi tagit del av Föreningens räkenskaper och övriga handlingar, som lämna upplysning om Föreningens ekonomi och förvaltning.

Räkenskaperna äro förda med god ordning och verifierade. Över Föreningens tillgångar enligt kassaförvaltarens vidstående uppställning ha tillfredsställande bankbesked företetts. Beträffande Föreningens ekonomiska ställning den 31/12 1943 hänvisa vi till denna balansräkning.

Enär styrelsen och kassaförvaltaren under det gångna året, enligt vår mening, på ett förtjänstfullt sätt omhänderhaft Föreningens förvaltning, få vi tillstyrka full och tacksam ansvarsfrihet för 1943 års förvaltning.

Stockholm den 1. april 1944.

Carl Y:son Hermelin.

B. O. Hermelin.

FÖRVALTNINGSBERÄTTELSE

för år 1944, avgiven av styrelsen för Hermelinska Släktföreningen.

Inkomster.

Behållning från år 1943 (utom fonden)	213: 28
Räntor av släktfonden	1,221: 77
Övriga räntor	14: 05
Medlemsavgifter	375: 00
	Kronor 1,824: 10

Utgifter:

Avsättning till släktfonden	244: 27
Understöd till släktmedlemmar	500: —
Löpande utgifter	284: 29
Sekreterararvode	100: —
Behållning till år 1945	695: 54
	Kronor 1,824: 10

Tillgångar:

1/1 1944	Släktfonden.	31/12 1944
35,200: —	Obligationer	35,200: —
960: 98	Kapitalräkning	1,205: 25
36,160: 98	Summa kronor	36,405: 25
 1/1 1944	 Övriga tillgångar.	 31/12 1944
104: 73	Sparkasseräkning	550: 28
108: 55	Postgiroärkning	133: 55
—	Kontant	11: 71
213: 28	Summa kronor	695: 54

Släktfonden har under året ökat med kronor 244: 27 och övriga tillgångar med kronor 482: 26 eller summa kronor 726: 53.

SPECIFIKATION A SLÄKTFONDEN

den 31/12 1944.

Svenska Statens 4 % obl. av 1940	1,000: —
Sveriges Stadshypotekskassa 3 1/4 % obl. av 1937	19,000: —
” ” 4 % ” ” 1941	3,000: —
” ” 3 1/2 % ” ” 1943	12,000: —
Premieobligationer 1936	200: —
Kapitalräkning, Svenska Handelsbanken	1,205: 25
Summa kronor	36,405: 25

REVISIONSBERÄTTELSE FÖR ÅR 1944.

Undertecknade, utsedda att granska Hermelinska Släktföreningens räkenskaper för år 1944, få härmed avgiva följande revisionsberättelse:

För fullgörande av vårt uppdrag ha vi tagit del av Föreningens räkenskaper och övriga handlingar, som lämna upplysningar om Föreningens ekonomi. Räkenskaperna äro förda med god ordning och verifierade. Över Föreningens tillgångar enligt kassaförvaltarens ovanstående uppställning har tillfredsställande bankbesked företetts. Beträffande Föreningens ekonomiska ställning den 31/12 1944 hänvisa vi till denna balansräkning.

Enär sålunda styrelsen och kassaförvaltaren under det gångna året, enligt vår mening, på ett förtjänstfullt sätt omhänderhaft Föreningens förvaltning, få vi tillstyrka full och tacksam ansvarsfrihet för 1944 års förvaltning.

Stockholm den 17. april och Degela den 5. maj 1945.

Carl Y:son Hermelin.

B. O. Hermelin.

MEDDELANDE

om Ebba Sophia Ribbings minnesfond.

Som i annat sammanhang omnämnts har Friherre Eric Hermelin testamenterat en summa, som under namn av "Ebba Sophia Ribbings minnesfond" skall förvaltas av Hermelinska släktföreningens styrelse. Sedan vederbörlig arvskatt avdragits, uppgår det resterande kapitalet till c:a 36,000 kr., och avkastningen skall enligt testators vilja utbetalas till kvinnliga medlemmar av Hermelinska släkten, som icke äro eller varit gifta.

Emedan fonden först i november 1945 överlämnats till släktföreningen, kan ej utbetalning av dess årsavkastning begynna förrän tidigast i slutet av år 1946.

För att möjliggöra eventuell utbetalning vid denna tidpunkt, anmodar styrelsen emellertid släktmedlemmar, som behöva hjälp och uppfylla nämnda kvalifikationer för erhållande av bidrag från fonden, inkomma med till Släktföreningens ordförande ställd skriftlig ansökan om understöd. Denna ansökan skall åtföljas av bestyrkt uppgift över deklarerad inkomst och förmögenhet under de senaste två åren samt eventuellt andra handlingar, som kunna styrka behovet av ekonomiskt bidrag.

STYRELSEN

David Hermelin

/ Elias Hermelin

Eskilstuna 1946

Tidningsaktiebolaget Norra Sörmlands Tryckeri
